

LBRIS

We know
books

ALICE WINN
IN MEMORIAM

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

LITERA

București

Editorial

O, Jupiter! Cruță-l pe editor de editorial! Însă trimestrul s-a încheiat, unul excelent, dacă tot a venit vorba, și unele concluzii se cer subliniate pentru însetații cititori ai umilului PRESHUTIAN. Un alt an splendid s-a scurs, iar acei măreți tineri din ultimul an al colegiului ne părăsesc acum pentru gloria universităților Oxford, Cambridge și Sandhurst! Nutrim speranța că își vor aminti de noi, bieți elevi, din când în când, în vreme ce vor trece de la cursuri la benchetuieli. Fie ca viitorul nostru să fie la fel de strălucit ca al lor!

—S. CUTHBERT-SMITH

Știri spicuite

Episcopul de Londra a predicat duminică, 14 iunie.

„Persoana care exersează *Clavecinul bine temperat* de Bach de șase ori pe zi la pianul de lângă Vechea Sală de Lectură este rugată să învețe o piesă nouă. Cu sinceritate, *Un Domn cu frustrări muzicale*.”

Cei trei membri ai publicului care au asistat la spectacolul elevilor

mici cu piese mai puțin cunoscute ale lui Aristofan relatează că experiența a fost „exact așa cum ar fi sperat Aristofan”.

Dezbaterile trimestrului următor va fi: „Această Cameră refuză să creadă în existența stafilor”. Cei dornici să argumenteze în favoarea oculului sunt rugați să-l contacteze pe H. Weeding.

Societatea de Dezbateri

Luni, 22 iunie, Societatea s-a întrunit pentru a discuta moțiunea conform căreia: „După părerea Camerei, războiul este un rău necesar”.

Domnul Ellwood a deschis dezbaterile. După câteva remarci insolente cu privire la acul de cravată din alamă al opoziției, el a prezentat o istorie mai degrabă pitorească, deși incorectă, a Războaielor Punice. Domnul Gaunt, argumentând (în mod cât se poate de laș) („Pot să las în text această caracterizare?” — *Autorul*. „Doar dacă nu te deranjează răzbu-narea aproape în mod cert violentă a lui Gaunt. E un boxer medaliat, dar un pacifist înfocat”. — *Editorul*.) împotriva moțiunii, a sugerat că războiul distruge sufletul. Acei

ascultători care l-au înfruntat pe
domnul Gaunt în ring au avut
tendința de a bombăni cu răzvră-
tire: „Care suflet?“ În nici un caz
acest lucru (*continuare pe p. 5*)

Poezie

SEARA LA COLEGIUL
PRESHUTE

Se-nfrigurează cerul, și la apusul
tulburat
Soarele coboară somnolent spre
altă zare.

A nopții beznă alină un suflet
frământat:
Din ceruri, norii viselor stau să
coboare.

Turla capelei către cer se-nalță...

„Iarăși e prea lungă, Ellwood.“

– Editorul

„Dar sunt numai trei strofe!“

– Autorul

„E prea lungă, Ellwood.“

– Editorul

The London Gazette

MARȚI, 4 august 1914

Țiar guvernamental

MIERCURI, 5 AUGUST 1914

STARE DE RĂZBOI

Guvernul Majestății Sale a informat guvernul german, pe data de 4 august 1914, că în absența unui răspuns mulțumitor la solicitarea guvernului Majestății Sale de a oferi asigurări că Germania va respecta neutralitatea Belgiei, răspuns primit până la miezul nopții curente, guvernul Majestății Sale va fi nevoit să ia toate măsurile care îi stau în putere pentru a susține neutralitatea statului belgian și respectarea unui tratat din care Germania face parte în aceeași măsură ca Marea Britanie.

Rezultatul acestui comunicat fiind acela că ambasadorul Majestății Sale la Berlin s-a văzut silit să solicite documentele de călătorie, guvernul Majestății Sale a notificat în mod oficial guvernul german că între cele două țări există o stare de război începând de la ora 11 p.m. a acestei zile.

Ministerul de Externe
4 august 1914

THE PRESHTIAN

VOL. XLIX.-Nr. 741

17 OCTOMBRIE 1914

PREȚ 6p.

UCIȘI ÎN LUPTĂ

Beazley, slt. L.S.W., Regimentul Wiltshire, 20 sept., 22 de ani.

Hickman, lt. M.E., Regimentul Worcestershire, 20 de ani.

Milling, lt. L., Regimentul Gordon Highlanders, 23 de ani.

Roseveare, slt. C.C., Pușcași Royal Munster, Mons, 27 aug.,
22 de ani.

Scott-Moncrieff, cpt. M.M., Regimentul King's (Liverpool),
20 sept., 25 de ani.

Straker, slt. H.A., Pușcași Royal Munster, Mons,
27 aug., 18 ani.

MORȚI ÎN URMA RĂNILOR

Conlon, lt. G.T., Regimentul West Yorkshire, 21 de ani.

Cuthbert-Smith, lt. S., Pușcași Northumberland, Mons,
24 aug., 18 ani.

Hill, lt. A., Regimentul 19 Lăncieri, Armata Indiană, 19 ani.

RĂNIȚI

Day, lt., H.J., Regimentul Middlesex

Hattersley, maior F.K., Artilerie Royal Field

LeHunte, lt. R., Royal Scots

Matterson, slt. A.R., Regimentul Bedfordshire

Parsonage, slt. D.K., Infanterie ușoară Somerset

În memoriam

LOCOTENENT S. CUTHBERT-SMITH

(Ucis la Mons, 24 august, 18 ani)

Toți cei care au citit ziarul THE PRESHUTIAN în ultimii doi ani și-l reamintesc pe Cuthbert-Smith ca fiind amuzantul editor al acestei publicații. El a câștigat o bursă la Colegiul Balliol de la Oxford, unde ar fi studiat artele clasice. Însă Cuthbert-Smith n-ar fi putut niciodată să devină un cărturar. Avea prea multă fibră de soldat în el. Relatarea de mai jos, care îi descrie moartea, îi aparține comandantului său: „Într-un efort disperat de a captura un tun german, Cuthbert-Smith a fost împușcat în stomac. Din cauza focului inamic, nu am putut să-l ducem la o grotă din zonă pe care o foloseam ca spital decât la ora 5 în dimineața următoare. Curajosul băiat a cerut doar puțină morfină, ca să nu-i tulbure pe ceilalți. A murit crușat de dureri, și cât ne-a întristat pierderea unui asemenea camarad viteaz! A fost cu adevărat o moarte de soldat“. Noi, cei de la Preshute, nu putem decât să-i regretăm pierderea și moartea nobilă, pe care oricare dintre noi ar accepta-o bucuros pentru patria noastră.

S.A. WARD

SUBLOCOTENENT C.C. ROSEVEARE

(Ucis la Mons, 27 august, 22 de ani)

Preshute a suferit multe lovituri de la izbucnirea războiului, dar nici una nu ne-a durut mai rău decât moartea lui Clarence Roseveare. Tânărul lasă în urmă doi frați în ultimul an de colegiu, printre care și ilustrul reprezentant al studenților. Clarence însuși a ocupat această funcție. Dar la fel ca viața, moartea i-a fost onorabilă și demnă, apropiindu-se de perfecțiune în vitejia sa englezească.

Fragment dintr-o scrisoare primită de la comandantul său: „A trecut pe lângă mine cu o expresie veselă, râzând, chiar pe sub un intens foc de mitraliere, și m-a întrebat: «Să înaintez?»», iar eu i-am răspuns: «Du-te, băiete, cu toată forța ta». Bietul de el, a fost împușcat în inimă la scurt timp după aceea. L-am așezat într-o tranșee, sperând ca rana să nu-i fie fatală. Singurele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: «Nu-ți face griji pentru mine». Când am (continuare pe p. 3).

UNU

Ellwood era monitor, astfel că în anul acela i se repartizase o cameră splendidă, cu o fereastră ce dădea spre o ciudată coamă de acoperiș. Întotdeauna umbla prin locuri în care n-avea ce căuta. Dar Gaunt era cel care îndrăgea cu adevărat coama aceea. Îi plăcea să-i privească pe băieții care intrau și ieșeau din Sala Fletcher pentru a șterpeli fursecuri, pe monitorii care se plimbau pe iarba din curtea centrală, pe organistul care ieșea din capelă. I se părea liniștitor să vadă că școala funcționa fără el și să știe că se afla undeva deasupra ei.

Și lui Ellwood îi plăcea să stea pe acoperiș. Își strângea mâinile cu arătătorul în față, în chip de pistoale, și „trăgea“ în trecători.

– Neamț afurisit! L-am nimerit în ochi! Ia *asta* și du-i-o acasă kaizerului!

Gaunt, care în copilărie își petrecuse verile la München, nu i se alătura în aceste jocuri cazone.

Gaunt dădu pagina din *The Preshutian*, pe care-l ținea pe genunchi, și termină de citit ultimul „In memoriam“. Îi cunoscuse pe șapte dintre cei nouă băieți uciși. Cel mai lung ferpar îi era dedicat lui Clarence Roseveare, fratele mai mare al unuia dintre prietenii

lui Ellwood. Cât despre Cuthbert-Smith, amicul lui Gaunt – și dușman totodată –, un biet paragraf fuse-se suficient pentru a-l caracteriza. Ambii tineri, scria în *The Preshutian*, avuseseră morți glorioase. La fel ca toți ceilalți elevi de la Preshute care fuseseră uciși până acum în război.

– Pac! murmură Ellwood lângă el. *Auf Wiedersehen!*

Gaunt trase lung din țigară și împături ziarul.

– Au avut mai multe de spus despre Roseveare decât despre Cuthbert-Smith, nu-i așa?

Pistoalele lui Ellwood se preschimbară la loc în mâini. Agile, cu degete lungi, pătate de cerneală.

– Da, răspunse el netézindu-și părul cu un aer absent; era ciufulit și închis la culoare și și-l pieptăna lins aranjându-l cu ceară, dar trăia cu spaima că un cârlionț rebel se va desprinde la un moment dat și va atrage asupra lui genul nepotrivit de atenție. Da, și mi se pare că e păcat.

– Împușcat în burtă! exclamă Gaunt, și mâna i se duse involuntar spre propriul abdomen, pe care și-l imagină sfârtecat de o bucată de metal.

„Urât“, se gândi.

– Roseveare e la pământ de când a murit frate-său, zise Ellwood. Erau foarte apropiați cei trei băieți Roseveare.

– Părea bine în sala de mese.

– Nu e el genul care să agite apele, replică Ellwood încruntându-se.

Luă țigara dintre degetele lui Gaunt, evitând cu scrupulozitate să-i atingă mâna. În ciuda relației lui tactile cu ceilalți prieteni, rareori puneă fie și un deget pe pielea lui Gaunt, excepție făcând momentele în care se băteau în joacă. Iar Gaunt ar fi preferat să moară

decât să-i arate amicului său cât de tare îl necăjea acest lucru.

Ellwood trase un fum și îi înapoie țigara.

– Mă întreb cum ar suna un „In memoriam“ pentru mine, spuse.

– „June înfumurat mort în urma unui bizar incident cu o umbrelă. Urmează o anchetă.“

– Ba nu, zise Ellwood. Nu, cred că ar fi mai degrabă ceva de genul: „Literatura engleză a prezentului și-a pierdut cea mai strălucitoare stea...!“

Zâmbi larg, dar Gaunt nu-i răspunse la fel. Încă își ținea mâna pe abdomen, de parcă măruntaiele ar fi riscat să i se reverse ca acelea ale lui Cuthbert-Smith dacă ar fi mișcat-o din loc. Văzu că prietenul lui îi remarcase gestul.

– Eu l-aș scrie pe al tău, știi doar, spuse Ellwood încetișor.

– În versuri, presupun.

– Firește. Așa cum a făcut Tennyson pentru Arthur Hallam.

Ellwood obișnuia să se compare frecvent pe sine însuși cu Tennyson și pe Gaunt cu cel mai bun prieten al poetului. În general, Gaunt considera aceste comparații încântătoare, dar nu și atunci când își amintea că Arthur Hallam murise la vârsta de douăzeci și doi de ani, iar Tennyson își petrecuse următorii șaptesprezece ani scriind poezii îndurerate. În acele momente i se păreau chiar morbide, ca și când Ellwood ar fi vrut ca prietenul lui să moară, pentru ca el să aibă apoi un subiect despre care să scrie.

Gaunt îl lovide o dată pe Cuthbert-Smith cu genunchiul în burtă. Oare cât de diferit se simțea un glonț față de un șut?

– Sora ta îl considera chipeș pe Cuthbert-Smith, zise Ellwood. Mi-a spus-o vara trecută, la Lady Asquith.

– Serios? Teribil de drăguț din partea ei să ți se confeseze așa.

– Maud e o fată a-ntâia, replică Ellwood ridicându-se brusc.

O bucată de ardezie se desprinsese de sub piciorul lui și căzu la pământ, cale de trei etaje.

– Dumnezeule, Elly, nu mai face una ca asta! exclamă Gaunt, prinzându-se cu mâna de pervazul ferestrei.

Ellwood rânji și se cățăără înapoi în dormitor.

– Hai, intră și tu, îi spuse. E ud acolo.

Gaunt trase pe fugă încă un fum, apoi aruncă țigara pe burlan în jos. Ellwood era întins pe canapea, însă când prietenul lui se așează în capăt, își îndoii în grabă picioarele, trăgându-le într-o parte.

– Îl detestai pe Cuthbert-Smith.

– Da, răspunse Gaunt. Păi, o să-mi fie dor să-l mai detest.

Ellwood râse.

– O să găsești tu pe altul pe care să-l urăști. Întotdeauna găsești.

– Neîndoielnic.

Nu asta era ideea însă. Scrisese poezii răutăcioase despre Cuthbert-Smith, iar acesta din urmă (Gaunt era sigur că el fusese) mâzgălise pe peretele din garderoba bibliotecii: „Henry Gaunt e SPION german“. Pentru asta îi trăsese un pumn, însă nu l-ar fi împușcat niciodată în burtă.

– Îmi vine să cred că o să se întoarcă trimestrul următor, îngâmfat și doldora de povești gogonate de pe front, murmură Ellwood.

– Poate că nici unul dintre ei n-o să se mai întoarcă.

–Din cauza genului ăsta de atitudine defetistă o să pierdem războiul, spuse Ellwood înclinându-și capul pe un umăr. Henry, Cuthbert-Smith era un idiot. Probabil că s-a pus singur în calea glonțului doar așa, de amorul artei. Nu la fel o să fie când o să mergem noi pe front.

–Eu nu mă înrolez.

Ellwood își cuprinse genunchii cu brațele și-l aținti cu privirea.

–Aiurea! exclamă.

–Nu sunt împotriva oricărui război, ci doar împotriva *ăstuia*. „Militarismul german“! De parcă noi nu ne-am fi păstrat imperiul tot prin forța armelor! De ce ar trebui să mă las eu împușcat fiindcă nu știu ce arhidue austriac a fost ucis de un sârb cu capsă pusă?

–Dar Belgia...

–Da, da, atrocitățile din Belgia! i-o reteză Gaunt.

Mai discutaseră și înainte despre toate astea. Avuseseră chiar și o dezbatere, și Ellwood îl învinsese cu 596 de voturi la 4. Dar Ellwood ar fi câștigat orice dezbatere – toată școala îl îndrăgea.

–Trebuie totuși să te înrolezi, insistă el acum. Dacă războiul nu se va termina până absolvim noi.

–De ce? Pentru că o s-o faci și tu?

Ellwood strânse din dinți și își feri privirea.

–O să lupti, Gaunt, insistă el.

–Oh, serios?

–Întotdeauna lupti. Cu toată lumea.

Și începu să-și frece cu degetul o mică pată de pe nas. Era un gest pe care-l făcea des. Gaunt se întrebă dacă prietenul lui era supărat fiindcă acolo îl lovise el. O singură dată se bătuseră. Și nu Gaunt fusese cel care începuse.

–Cu tine nu mă lupt.

– Ὑῶθι σεαυτόν¹, spuse Ellwood.

– Dar mă cunosc! exclamă Gaunt și se repezi la el să-l sufoce cu o pernă.

O vreme, nici unul dintre ei nu putu să mai vorbească, fiindcă Ellwood se zvârcolea și râdea în hohote, iar Gaunt încerca să-l împingă de pe canapea. Era puternic Gaunt, însă Ellwood avea rapiditate, astfel că-i alunecă printre brațe și ateriză pe podea, cocoșându-se de răs. Gaunt se aplecă peste marginea canapelei și cei doi își lipiră frunțile una de alta.

– La genul ăsta de luptă te refereai? întrebă Gaunt când își recăpătără suflul. Să mă bat cu nemții până la moarte?

Ellwood se opri din răs, dar nu-și retrase fruntea. Stătură o clipă nemișcați, cu țestele strâns lipite, până când Ellwood se desprinsese și își lăsă obrazul pe brațul prietenului său.

Toți mușchii lui Gaunt se încordară. Respirația lui Ellwood era fierbinte; îi amintea de câinele lui de acasă, Trooper. Poate că de asta îi ciufuli părul, căutând cu degetele șuvițe rămase neceruite. Nu mai mângâiasse de ani buni părul lui Ellwood – din primul an de școală la Preshute, când aveau amândoi treisprezece ani și-l găsea adesea ghemuit sub biroul lui, cu lacrimile siroindu-i pe față.

Acum însă erau în ultimul an, Upper Sixth, și nu se mai atingeau aproape niciodată.

Ellwood era complet nemișcat.

– Semeni cu câinele meu, spuse Gaunt în cele din urmă, fiindcă tăcerea era grea dintr-un motiv anume.

¹ *Gnothi seauton*, „cunoaște-te pe tine însuși“, maxima înscrisă pe templul lui Apollo din Delphi

– Mersi pentru compliment! ricană Ellwood, îndepărtându-se de el.

– Dar e un lucru bun. Îmi plac mult câinii.

– Sigur. Îmi arunci ceva, să fac aport? Încep să mă obișnuiesc cu ziarele, deși încă las urme de dinți pe ele.

– Nu fi prost!

Ellwood râse fără veselie.

– Sunt trist din cauza lui Roseveare și Cuthbert-Smith, să știi, spuse.

– Oh, da. Și a lui Straker. Îți amintești cum obișnuiați voi doi să-i legați pe băieții mai mici de scaune și să-i bateți toată noaptea?

Trecuseră ani de când Ellwood nu mai tiranizase pe nimeni, însă Gaunt știa că încă-i era rușine de vâna de violență incontrollabilă care clocotea în el. Chiar trimestrul trecut îl văzuse vărsând lacrimi de furie când pierduse un meci de crichet. Gaunt, pe de altă parte, nu mai plânsese de la nouă ani.

– Eu și Straker eram mult mai puțin răi decât erau cu noi băieții mai mari cu un an, replică Ellwood, roșu la față. Charlie Pritchard a tras în noi cu *gloanțe oarbe*.

Gaunt zâmbi strâmb, conștient că prietenul său îl tachina din cauză că se pusese într-o situație jenantă atingându-i părul. Era un gest pe care Ellwood îl făcea mereu cu ceilalți băieți, își zise. „Da“, îi răspunse un glas. „Dar niciodată cu *el*.“

– Și, oricum, n-am fost apropiat de Straker, adăugă Ellwood. Era o brută.

– Toți prietenii tăi sunt brute.

– M-am săturat de toate astea. Hai să ieșim la o plimbare, propuse Ellwood ridicându-se în picioare.

Nu aveau voie să iasă din camere în timpul cursurilor de pregătire, așa că se văzură nevoiți să se furișeze afară din Cemetery House. Coborâră tiptil scara din